

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Ing. M. O.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou
sídlem Moravské náměstí 15, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2022, č. j. KUJI 97435/2022, sp. zn.
OOSČ 835/2022 OOSC/176

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2022, č. j. KUJI 97435/2022, sp. zn. OOSČ 835/2022 OOSČ/176 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 8. 2022, sp. zn. MPe/OVVD/1100/2021, D 317/21 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), a to v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že dne 7. 7. 2021 v 16:16 hod při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost na pozemní komunikaci I. třídy č. 34 u obce Nová Ves, okres Pelhřimov (souřadnice GPS 015°08'21.251"E, 49°20'59.250"N), když v místě mimo obec, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, mu byla naměřena rychlost 148 km/hod (po odečtu toleranční odchylky). Za uvedený přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvádí, že přestupku se nedopustil, dosažení tak vysoké rychlosti je v jeho případě v podstatě nemožné. Muselo dojít k chybě měření nebo k záměně s jiným vozidlem. O skutkovém stavu věci panují pochybnosti, které nebyly vyvráceny. Důkazním návrhům žalobce nebylo vyhověno, žalobce byl uznán vinným i přesto, že správní orgány neprovedly řádné dokazování. Bez důkazu o provedeném školení policistů k provádění měření rychlosti a bez návodu k obsluze nelze obviněného uznat vinným. Jestliže žalobce namítal, že měření neproběhlo správně, bylo úkolem správního orgánu předvolat policisty k výsledku. Správní orgány opomněly otázku počasí, které je podstatnou okolností měření. Úvaha žalovaného, že svědky není nutné vyslýchat, protože by si patrně nic nepamatovali, je nepřijatelná. Pokud existuje důkazní prostředek ke zjištění stavu věci, a správnímu orgánu je znám, měl by být takový důkaz proveden, což se týká i školení policistů – zatímco zdravotní způsobilost a schopnost používat zbraň se u každého příslušníka Policie ČR předpokládá, zdaleka ne každý policista je proškolen k obsluze rychloměru. Odůvodnění správních rozhodnutí jsou značně nepřesvědčivá. Žalobce dále namítá nedostatečné vymezení místa, kde měl být přestupek spáchán. V okrese Pelhřimov se žádná obec s názvem Nová Ves nenachází. Z popisu skutku nelze zjistit ani kilometr, na němž mělo k přestupku dojít, ani směr jízdy. GPS souřadnice nemůžou sloužit jako jediná specifikace místa spáchání, každý neumí s GPS souřadnicemi pracovat.
3. Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Spáchání přestupku má žalovaný za dostatečně prokázané, a to na základě listinných důkazů zpracovaných Policií ČR, zejména snímku změřeného vozidla se záznamem překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Místo spáchání přestupku bylo vymezeno dostatečně konkrétně. Právě souřadnice GPS nejlépe zajistí, aby místo spáchání přestupku nemohlo být zaměnitelné s jiným místem.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“) a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
5. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů musí soud konstatovat, že žalobce v převážené většině žalobních bodů brojí proti postupu správního orgánu prvního stupně, aniž by reagoval na vypořádání odvolacích námitek v žalobou napadeném rozhodnutí. Notná část žalobní argumentace žalobce spočívá v toliko obecných tvrzeních typu „[n]emohu se ztotožnit s názorem žalovaného“, „názor žalovaného [...] nelze akceptovat“, „žalovaný toto pochybení nenapravit“, „[t]akový postoj žalovaného je nepřijatelný“, „[ú]vaha žalovaného [...] je nepřijatelná“, „[t]ato argumentace žalované je nepřijatelná“, místo aby žalobce věcně reagoval na argumentaci žalovaného. Soud na tomto místě poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého „*uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (jak do značné míry učinil stěžovatel) již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správce daně), než které bylo předmětem přezkumu krajským soudem (rozhodnutí žalovaného). Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94-39, SP č. 136).*“ Je vhodné připomenout, že citované rozhodnutí je součástí konstantních požadavků Nejvyššího správního soudu na vymezení rozsahu přezkumu, který je realizován v řízení před správními soudy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2019, č. j. 1 Afs 75/2019-34, ev. ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018-28).
6. Dále považuje soud za nutné zmínit, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Jelikož tedy žalobce uplatňuje některé námitky zcela nekonkrétně, může na ně soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině (k souvisejícím konkrétnějším tvrzením se pak soud vyjádří při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů). V projednávané věci nelze dospět k závěru, že by žalobce s ohledem na obsah napadeného rozhodnutí neměl možnost brojit proti konkrétním úvahám žalovaného, např. z důvodu, že by napadené rozhodnutí takové úvahy neobsahovalo, či bylo jakkoli nejednoznačné. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Žalobce tedy měl možnost proti těmto úvahám brojit konkrétní argumentací či předestřít věcné důvody, které jej vedly např. k jeho přesvědčení o nesprávnosti provedeného měření, či pochybení v provedeném dokazování atd.

7. Zdejší soud na rozdíl od žalobce neshledal, že by správní orgány rozhodly ve věci žalobce na základě **nespolehlivě zjištěného skutkového stavu**. Skutečnost, že správní orgány neprovedly všechny důkazy navržené žalobcem, neznamená, že skutkový stav věci nebyl dostatečně zjištěn. Povinností správního orgánu je zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Klíčové pro řízení o přestupku je, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36 či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
8. Správní orgány opatřily správní spis těmito důkazy: oznámení o přestupku a oznámení o přestupku sepsané na místě silniční kontroly, fotodokumentace pořízená silničním radarovým rychloměrem Ramer 10 C, ověřovací list rychloměru č. 026/21, úřední záznam o přestupku zpracovaný hlídkou Policie ČR, výpis z evidenční karty řidiče a protokol o ústním jednání. Ze správního spisu dle názoru zdejšího soudu vyplývá, že se správní orgány podrobně zabývaly otázkou, zda žalobce spáchal předmětný přestupek. Z předložených důkazů není pochyb o překročení maximálně dovolené rychlosti o více než 50 km/h. Překročení rychlosti vyplývá (vedle oznámení o přestupku sepsaného zasahujícími policisty) zejména z výstupu pořízeného měřicím zařízením Ramer 10 C. Na tomto výstupu je jednoznačně zobrazeno měřené vozidlo, jakož i jím dosažená rychlost (153 km/h). Vozidlo je zachyceno v pozici zezadu (tedy ve směru jízdy), z fotografie je patrná registrační značka, vozidlo je jediným vozidlem v záběru, v prostoru měření nejsou viditelné žádné překážky, které by zabraňovaly výhledu na předmětné vozidlo, kvalita fotografie je zcela dostačující. Na základě těchto poznatků lze oprávněně naznat, že žádná okolnost *prima facie* nenaznačuje, že by měření nemělo být provedeno řádným způsobem. Součástí správního spisu je přitom ověřovací list daného měřicího zařízení ze dne 4. 2. 2021. Podle názoru zdejšího soudu je pro danou věc podstatné, že silniční rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o meteorologii, z čehož plyne závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list vydaný meteorologickým ústavem je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77; k dostatečnosti tohoto podkladu srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56).
9. Poukázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016-67, ve kterém se soud zabýval do jisté míry obdobnou skutkovou situací. Mj. uvedl, že „[s]těžovatel podle správních orgánů a krajského soudu překročil nejvyšší povolenou rychlost, po odečtení odchylky měřicího přístroje, o 60 km/h (v úseku, kde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, jel stěžovatel rychlostí 155 km/h, po zohlednění odchylky měřicího přístroje 150 km/h). Naměřená rychlost tak byla vysoko nad horní hranicí formálního znaku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu (Fyzická osoba se dopustí přestupku

tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.) Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35, posuzoval námitku zkráceného výsledku měření vlivem rozdílných provozních podmínek (výměna pneumatik policejního vozidla) při kalibraci přístroje a během samotného měření. Ztotožnil se přitom se závěrem městského soudu, podle kterého „právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkráceno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována“. V tehdy souzeném případě Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k velmi významnému překročení povolené rychlosti (po započtení odchylky o 46 km/h) a vyloučil, že by „provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.“ [17] Nejvyšší správní soud i v nyní souzeném případě vylučuje tak významný vliv případné výměny pneumatik na výsledek měření, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku. (...) V řízení o přestupku je sice důkazní břemeno primárně na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (§ 52 s. ř.). Správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu (§ 50 odst. 4 s. ř.). Není samozřejmostí, že správní orgán akceptuje všechny důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny.“ Ve světle závěrů výše citovaného rozsudku zdejší soud uzavírá, že skutkový stav v právě projednávané věci byl zjištěn v souladu s požadavky § 2 a § 3 správního řádu, přičemž správní orgány dostaly požadavku na přezkoumatelné odůvodnění neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů, jak plyne z níže uvedeného.

10. K námitce žalobce, že **bez důkazu o provedeném školení policistů a bez návodu k obsluze** nelze obviněného uznat vinným, se žalovaný vyjádřil na str. 6 napadeného rozhodnutí, přičemž zdejší soud se s jeho argumentací zcela ztotožňuje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, „[o]becně vzato je třeba vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni. Měření laserovým rychloměrem přitom z povahy věci není činností extrémně složitou, kterou by běžný policista po přiměřeném proškolení obvykle nedokázal zvládnout. Lze tedy, nejsou-li konkrétní důvody domnívat se opak, pracovníě vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který v zásadě věděl, co činí; zejména tak lze soudit v případě, že služba u dopravní policie je pravidelnou náplní práce daného policisty“. V projednávané věci nevyplývají ze spisového materiálu žádné pochybnosti o způsobilosti policistů provádět měření, přičemž ničím nepodložené tvrzení žalobce takovou pochybnost nezakládá. Zdejší soud tedy považuje za nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze měřicího zařízení byli daní policisté proškoleni či nikoliv. Jednak proto, že ke kontrole a dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu jsou oprávněni ze zákona, jednak proto, že jednání žalobce bylo dostatečně přesvědčivě zdokumentováno v pořízené fotodokumentaci měřicího zařízení.
11. Dle názoru žalobce bylo **provedení důkazu návodem k obsluze** jediným prostředkem, jak zjistit, zda policie postupovala při nastavení přístroje a samotném měření v souladu s ním a podmínkami měření. Tuto námitku žalovaný zcela dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, přičemž zdejší soud i této argumentaci přisvědčuje. Provedení důkazu návodem k obsluze se v projednávané věci jeví jako nadbytečné, když ze správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplývají žádné konkrétní pochybnosti o tom, že by rychloměr měl být policisty nastaven v rozporu s tímto návodem.

Nutno podotknout, že není-li dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla vůbec není měřícím zařízením zaznamenána (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10 C. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, „[p]okud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný“. A stejně tak tomu je i v právě projednávané věci. Zdejší soud proto uzavírá, že nebylo pochybením správních orgánů, nevyhověly-li návrhu žalobce na provedení důkazu návodem k obsluze.

12. Žalobci rovněž nelze přisvědčit v tom, že namítal-li nesprávnost měření, bylo úkolem správního orgánu **předvolat policisty k výsledku**. Nebylo pochybením správního orgánu, pokud z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil k dalšímu dokazování výpověďmi zasahujících policistů. Potencionální svědci by ve věci neuvedli nic jiného, než co vyplývá již z provedených listinných důkazů (k tomu srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26).
13. I s námitkou **absence úvah o počasí** se žalovaný vypořádal, a to na str. 7 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má ve shodě s žalovaným za to, že zjištěný skutkový stav dané věci nenasvědčuje tomu, že by počasí v době měření bylo jakkoli nestandardní, a že by snad měření mohlo být v důsledku klimatických podmínek jakkoli ovlivněno. Ostatně ani žalobce neuvádí žádné konkrétní tvrzení o meteorologických podmínkách v daném místě a čase, toliko opakuje svou argumentaci uváděnou ve správním řízení. Z výstupu z měřícího zařízení rovněž nevyplývá snížená viditelnost, či jakkoli zhoršené meteorologické podmínky, jako např. mlha či silný déšť, pro které by vozidlo mohlo být hůře identifikovatelné, resp. jeho rychlost obtížně změřitelná. Za této situace správní orgán není povinen doplňovat skutková zjištění a úvahy o skutečnosti navržené žalobcem.
14. S ohledem na skutečnost, že skutkový stav věci byl dle názoru krajského soudu správním orgánem prvního stupně dostatečně zjištěn, krajský soud považuje žalobcem požadované provedení důkazů návodem k obsluze, resp. výpovědí policistů, či doplnění úvah o počasí za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky žalobce proti správnosti měření, vzhledem k jejich obecnosti (např. tvrzení žalobce, že dosažení tak vysoké rychlosti je v jeho případě v podstatě nemožné) nejsou způsobilé výsledkem měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením žalobcem navržených důkazů. Hypotetické úvahy žalobce rovněž nemohou být relevantním podnětem pro další dokazování. Nadto tvrzení žalobce o tom, že dosažení tak vysoké rychlosti je v jeho případě v podstatě nemožné, se jeví jako značně nevěrohodné. Žalobce má v evidenční kartě řidiče 15 záznamů, z toho 7 záznamů za překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy žalobci byla naměřena např. rychlost 152 km/hod, 157 km/h, 166 km/h, či 194 km/hod.
15. Co se týče **námítky žalobce o nedostatečně vymezeném místě spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí**, i tato byla žalovaným dostatečně podrobně

vypořádána na str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka však zcela kopíruje námitku odvolací. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že způsob popisu místa spáchání přestupku zvolený v prvostupňovém rozhodnutí je dostatečný pro to, aby skutek nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Zdejší soud předně poukazuje na konstantní názor Nejvyššího správního soudu v otázkách vymezení místa spáchání přestupku, že není nutné specifikovat místo spáchání přestupku „na metr“ přesně, což v případě přestupků překročení nejvyšší povolené rychlosti není mnohdy ani objektivně možné (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 88/2016-39). Označení silnice, na které ke skutku došlo (silnice č. I/34), název obce, respektive části obce, u které ke skutku došlo (Nová Ves, okres Pelhřimov), ve spojení s GPS souřadnicemi daného místa jsou dostatečnými identifikátory místa. Takto specifikované místo spáchání přestupku spolu s uvedením času a způsobu jeho spáchání je způsobilé konkretizovat daný skutek tak, aby nebyl zaměněn s jiným. Je tedy postaveno dostatečně na jisto, kde ke spáchání přestupku došlo.

16. Žalobce namítá, že když zadal dle rady žalovaného do vyhledávače na internetové stránce www.google.com/maps „I/34 Nová Ves“, vyhledávač mu našel obec Nová Ves nedaleko Ivančic v okrese Brno-venkov, nikoli údajnou obec Nová Ves v okrese Pelhřimov. K tomu zdejší soud uvádí, že tato skutečnost není pro posouzení dostatečnosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí podstatná. Výrok prvostupňového rozhodnutí explicitně hovoří o obci Nová Ves v okrese Pelhřimov. Není tedy pochyb o tom, že se skutek stal v okrese Pelhřimov, a není tedy ani důvod ke spekulacím, zda se nestal u obce téhož názvu v jiném okrese. Stejně tak dle názoru zdejšího soudu nemění nic na závěru o dostatečně vymezeném místě spáchání přestupu ani skutečnost, že Nová Ves není samostatnou obcí, nýbrž částí městyse Božejov. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zcela jasné, že žalobce spáchal přestupek na komunikaci I/34 v úseku u Nové Vsi v okrese Pelhřimov. Zda je Nová Ves samostatnou obcí či částí městyse Božejov, na vymezení místa spáchání přestupku nic nemění (k tomu srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Vymezení místa spáchání přestupku učiněné správním orgánem prvního stupně nevzbuzuje žádné pochybnosti.
17. Vadou výroku prvostupňového rozhodnutí není ani to, že v něm nebyl uveden směr jízdy vozidla žalobce. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 „[a]čkoli uvedení směru jízdy vozidla obviněného z přestupku podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku, není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o spáchání přestupku“. Je-li úsek pozemní komunikace popsán ve výroku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen tak, aby skutek nemohl být změněn s jiným, není nutno na jeho popis klást další požadavky.

IV. Shrnutí a náklady řízení

18. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. března 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce